

broliais pranciškonais, vyskupas Linas vedė dvasines konferencijas apie „išėjimą į dykumą“ – susikaupimą, pašaukimą, tarnavimą žmonėms ir susivienijimą su Dievu. Taip pat turėjome kelias išvykas: važiuovome į Pakutuvėnus, kur stovi pranciškonų atnaujinta bažnytėlė, veikia nuo priklausomybių kenčiančių žmonių reabilitacijos centras, yra didelė į kaimelį panaši stovyklavietė. Ten šventėme Eucharistiją, kurios metu br. Gediminas Numgaudis mums kalbėjo apie pasninko ir apsimarinimo prasmę. Mus sužavėjo brolių pasakojimas apie tai, kaip jie ten augo ir plėtėsi. Apie tai, kad dar visai neseniai ten, kapinių koplyčioje, jie gyvendavo varganomis, dabar jau sunkiai suvokiamomis, sąlygomis, atlikdavo noviciatą, neturėjo nieko – tik bažnytėlę ir tą koplyčią. O dabar ten, iš Dievo malonės ir geradarių dosnumo, stovi nameliai, kuriuose žmonės atvyksta ieškoti Dievo, patiria džiaugsmą, o vasaromis čia vyksta šeimų stovyklos, kurių metu susirenka bent 500 dalyvių.

Taip pat vyskupas Linas pakvietė mus apsilankyti Klaipėdoje, kur broliai pranciškoniai neseniai įkūrė onkologinį centrą, pastatė ypatingo grožio koplyčią, kurioje tiesiog norisi melstis. Ten



tarnaujantys broliai Benediktas ir Evaldas liudijo apie tarnavimą sergantiems onkologinėmis ligomis bei jų artimiesiems. Jie pasakojo, kad pas juos vyksta stebuklai – žmonės atsiverčia, pasikrikštija, atranda

Dievą. Visa tai kėlė nuostabą ir jų pavyzdys įkvėpė ieškoti naujų bei kūrybingų tarnavimo būdų žmonėms, tai įkvėpė mokytis iš jų žmoniškumo, kurio taip reikia bendraujant su ieškančiais Dievo.

Šių rekolekcijų metu turėjome progą nuvykti prie jūros ir turėti kelias tylos valandas, kurių metu galėjome įsivaizduoti pirmųjų mokinių pašaukimą, kurių metu leidomės prakalbinami Viešpaties per Jo



kūrinią. Atrodytų, kad toks intensyvus keliavimas nėra tinkama rekolekcijų forma, tačiau matydami brolių paprastumą, patirdami Dievo meilę per Jo kūrinią, galėjome, įkvėpti brolių pranciškonų gyvo liudijimo, džiugiai šlovinti Dievą, kuris visa sukūrė dėl žmogaus. Šlovinti taip, kaip tą darė Asyžiaus šventasis.

Šioji pažintis su šv. Pranciškumi paliko mūsų širdyse nepamirštamą įspūdį, kurį dar papildė grįžimas į Vilnių. Grįžimas, kurio metu užsukome į Lazdynų šv. Jono Bosko parapiją. Įžengę pro bažnyčios duris išvydome būrį jaunuolių, kurie sujudintomis širdimis žvelgė į priešais juos esančias šv. Jono Bosko, jaunimo globėjo, relikvijas. Priėję arčiau parpuolėme ir pagerbėme šventąjį, prašydami jo užtarimo, kad Dievas padėtų mums atsiversti, priimti Jo malonę ir tapti šventais kunigais.

Klier. Gabriellus Satkauskas, III k.

Žmogiškasis ugdymas – pasirengimo kunigybei pamatas



„Be deramo žmogiškojo ugdymo visas kunigų ugdymas netektų būtino pamato“ – taip popiežius Jonas Paulius II, cituodamas 1990 metais įvykusios Vyskupų Sinodo generalinės asamblėjos Tėvus, pradeda savo apaštalinio paraginimo „Pastores dabo vobis“ skyrelį apie žmogiškąjį ugdymą. Kaip matome, jis jį laiko pamatiniu.

Visi puikiai suprantame, kad be pamato nėra tvirtas joks pastatas. Pats Jėzus evangelijoje tuos, kurie stato namus ne ant uolos, o ant smėlio, vadina kvailiais. Tas, kas stato be pamato, veltui eikvoja jėgas ir medžiagas. Jis gali įdėti daug jėgų rėsdamas sienas, dengdamas stogą, gali puikiai išpuošti ir išdažyti namo vidų ir išorę, apstatyti jį puikiais ir brangiais baldais – tačiau visa tai bus

veltui. Kad ir koks gražus iš išorės bebūtų, toks namas sugrius vos tik užėjus rimtesnei audrai.

Nesunku suprasti, kad popiežius tuos pačius dėsnius mato ir pasirengime kunigybei. Galima įdėti daug darbo, gilinantis į Bažnyčios mokslus, galima daug valandų praleisti koplyčioje, tobulinant savo maldą, galima įvaldyti įvairius pastoracijos būdus – visa tai, be abejo, reikalinga, tačiau jeigu nebus skiriama dėmesio žmogiškajam ugdymuisi, visa tai neturės pagrindo ir anksčiau ar vėliau sugrius. Tada nueis perniek visos įdėtos pastangos ir pasirodys, kad daug laiko išleikvota veltui.

Kas gi yra tas žmogiškasis ugdymas(is)? Kokios savybės reiškia, kad jaunuolis ar vyras yra žmogiškai tinkamas tapti kunigu? Savybių popiežius, cituodamas Šventąjį Raštą, išvardina nemažai: „kunigas negali būti nei pasipūtėlis, nei ginčinėkas, o turi būti meilus, svetingas, tiesus ir žodžiais, ir mintimis, apdairus ir diskretus, nesavanaudis ir paslaugus, gebąs palaikyti atvirus ir broliškus santykius su kitais ir užmegzti juos su visais, visada pasirengęs suprasti, atleisti ir paguosti“ (PDV 43). Kiekvienas iš mūsų matyt galėtume šį sąrašą pildyti ir pildyti: juk kunigui reikia turėti ir vadovavimo sugebėjimų, ir diplomatiškumo, mokėjimo bendradarbiauti, ir tvirtumo bei sugebėjimo apginti ne tik savo nuomonę, bet ypač Bažnyčios Mokymą, ir atvirumo, ir kantrybės... Aš šiame straipsnyje norėčiau išskirti tris savybes, kurios man atrodo ypatingai svarbios būsimu kunigo žmogiškajai brandai.

Pirmiausia – gebėjimas apsispręsti, pasirinkti ir laikytis to, ką pasirinkai, bei už tai atsakyti. Gyvename visuomenėje, kurią dažnai vadiname vartotojiška, arba kitaip galėtume pavadinti supermarketų visuomene. Joje esame

nuolat pripratę rinktis įvairius dalykus: ką šiandien pirsime valgyti, ką gersime, kokią laidą ar filmą per televiziją žiūrėsime. Šituos pasirinkimus darome lengvai ir per daug negalvodami, tuo labiau kad jie



vienadieniai ir juos visada galima pakeisti. Pvz. jeigu šiandien gėriau apelsinų sultis ir man nepatiko, rytoj galiu nusipirkti mineralinio vandens. Arba jeigu man nusibodo skaityti knygą, galiu ją mesti ir eiti pasivaikščioti. Tokie pasirinkimai ir galimybė juos pakeisti teisingi ir leistini mažuose, kasdiniuose dalykuose, tame, ką mes vartojame. Bėda, kai žmonės galimybę pakeisti nori pasilikti ir dideliuose, esminiuose gyvenimo pasirinkimuose. Manau todėl daugelis šiais laikais pavyzdžiui nebesituokia, o gyvena susidėję – nes nežino, ar su tuo žmogumi nori praleisti visą gyvenimą. „O gal“ – mano, – „rytoj norėsiu pakeisti savo gyvenimo partnerį“. Tai viena iš didžiausių žmonijos nelaimių šiais laikais – žmonės dažnai nebemoka apsispręsti už kokį vieną konkretų gyvenimo kelią ir ištikimai laikytis to, ką pasirinko. Apsisprendę už ką nors, jie tuojau pat ima norėti kitų dalykų, kurių nepasirinko, bet kurie jiems atrodo patrauklūs, malonūs ir viliojantys.

Manau, kad kunigas turėtų gebėti atsispirti tokiai galvosena. Jis turi mokėti tvirtai apsispręsti esminiuose gyvenimo dalykuose ir tų apsisprendimų laikytis. Kad būsimasis kunigas mokėtų būti tvirtas savo apsisprendimuose, jam, popiežiaus žodžiais tariant, reikalingas laisvės

ugdymas: „Žmogaus branda <...> reikalauja tikro ir tvirto *laisvės ugdymo*, kai laisvė suprantama kaip įsitikinęs ir nuoširdus klusnumas savo gyvenimo “tiesai”, savo egzistencijos “prasmei”, tai yra “nesuinteresuotam pasiaukojimui” kaip tikrosios saviraiškos keliui ir esmei“ (PDV 44). Čia popiežius pasako du dalykus: kad apsispręstum ir savo apsisprendimo laikytumeis, pirmiausia turi atpažinti savo gyvenimo tiesą, rasti savo egzistencijos prasmę, savo saviraiškos kelią. Antra – turi būti visam tam klusnus ir nebijoti nesuinteresuotai aukotis. Vaikytis vis naujų pasirinkimų ir šokinėti nuo vieno prie kito matyt skatina vien tik savo intereso ieškojimas ir tam tikra proto puikybė, manymas, kad pats geriau žinau, kas man geriausia. Tuo tarpu jei esi klusnus Dievo balsui, tada patiki, kad kelias, kurį jo skatinamas pasirenki, tikrai padės tau išsiskleisti ir suteiks tavo gyvenimui prasmę, jeigu tik sugebėsi tvirtai juo žengti ir, anot liaudies patarlės, nemesti kelio dėl kokio (kad ir labai žavingai atrodančio) takelio.

Pastarasis dalykas susijęs ir su tuo, ką popiežius apaštališkajame paraginime vadina „jausmų branda“. Pamenu, kai buvau vaikas,



įsivaizdavau, kad kunigo gyvenimas labai nuobodus, nes jis negali turėti nei išreikšti savo jausmų. Ačiū Dievui, taip nėra – kunigas, kaip ir kiekvienas žmogus, turi savo jausmus ir gali juos parodyti, išreikšti, jais pasidalinti. Tai suteikia jam pačiam ir jo

tarnystei, jo skelbiamai Evangelijai gyvybės ir žmogiškumo. Tačiau kunigas – kaip beje ir kiekvienas brandus suaugęs žmogus – neturi būti vis naujų, besikeičiančių jausmų vergas, neturi būti jų mėtomas į visas puses tarsi „vėjo linguojama



nenдрė“. Apsisprendęs ir pasirinkęs savo gyvenimo kelią, jis turi mokėti savo jausmus bei norus atpažinti ir nukreipti juos savo apsisprendimo linkme. Tai ir yra jausmų branda – vis naujus, gyvenimo ir patirčių sužadinamus jausmus mokėti integruoti į tuos, kuriuos išgyvenome anksčiau ir kurių vedami, pasirinkome kunigystės kelią. Lygiai kaip obels sėkla, vieną kartą kritusi žemėn, suleidusi šaknis ir išdygusi, nebėra vėjo nešiojama iš vienos dirvos vietos į kitą, bet auga ir vaisius brandina ten, kur stovi, taip ir brandus žmogus, padaręs esminius gyvenimo sprendimus, nebesigręžioja atgal ir nebesvarsto, „kas būtų, jeigu“ – „jeigu būčiau kitaip pasirinkęs...“; „jeigu būčiau iš anksto žinojęs...“ ir t.t. Tas dar labiau taikytina Kristaus mokiniui, kuris, pridėjęs ranką prie arklo, nebegali dairytis atgal, nes kitaip, anot Jėzaus, netiktų į Dievo karalystės tarnus...

Tai ypač svarbu, renkantis celibatą. Celibatui, kuriam Romos katalikų kunigai yra pašaukti, ypatingai reikalinga jausmų branda: „Kadangi celibato charizma, net tada, kai ji tikra ir patikrinta, nenuslopina jausmų ir instinktų polinkių, kandidatams į kunigus reikalinga jausmų branda, suteiksianti jiems išminties, leisianti

atsižadėti visko, kas gali pakenkti, išmokysianti bendrumo kūno ir dvasios atžvilgiu, vertinti ir gerbti vyrų ir moterų tarpusavio santykius“ (PDV 44). Turbūt kiekvienas kunigas galėtų paliudyti, kad celibatas nėra lengva nei pigi malonė – už jį reikia pakovoti. Popiežiaus minimi „jausmai ir instinktų polinkiai“ ne kartą gali paskatinti įsisvajoti, „kas būtų, jeigu būčiau pasirinkęs kitaip...“ ir supriešinti laimę su kunigyste. Štai čia ir reikalinga jausmų branda ir tvirtumas pasirinkime, skatinantis visus jausmus nukreipti taip, kad padėtų gyventi jau padarytu pasirinkimu ir netgi jį sustiprintų ir atgaivintų.

Kai kalbu apie tvirtumą pasirinkimuose, neturiu galvoje kietakaktiškumo. Kunigas turi mokėti pasirinkti Kristaus ir Bažnyčios skelbiamą tiesą, tačiau tai nereiškia, kad jis turi būti užsispyręs ir nepajudinamas paprastesniuose gyvenimo pasirinkimuose. Todėl manau, kad dar viena labai svarbi žmogiška savybė, kurią būsimi kunigai turi ugdytis, yra sugebėjimas klausyti, kalbėtis, išgirsti kito žmogaus nuomonę ir susitarti, rasti bendrą sprendimą. Visi žinome bendražmogiškos išminties perlus, mokačius vienybės – kad ir pasaką apie tai, kaip tėvas mokė savo sūnus apie vienybės jėgą, iš pradžių duodamas jiems perlaužti šluotą, ko jie nesugebėjo padaryti, tačiau paskui lengvai perlaužė po vieną tėvo paduotą šapelį. Taip pat ir Naujajame Testamente krikščionys ne kartą kviečiami į vienybę. Antai Paulius Korinto krikščionims rašo: „Broliai, Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu maldauju jus, kad visi vienaip sutartumėte ir pas jus nebūtų susiskaldymų, kad būtumėte vienos dvasios ir vienos minties“ (1 Kor 1, 10), o Kristus meldžiasi už savo mokinius: „Kaip tu, Tėve, manyje ir aš tavyje, tegul ir jie bus viena mumyse“ (Jn 17, 21). Žinoma, pirmiausia ši vienybė yra antgamtinė, tačiau labai svarbu siekti ir išorinės, veiksmų ir darbų vienybės. Ir štai čia būtinas mokėjimas kalbėtis, klausytis,

tartis. Kunigas turi mokėti kalbėtis su kitu kunigu, su savo parapijiečiais, su vyskupu, su vienuoliais ir vienuolėmis, kai reikia turi mokėti ir nusileisti, sutikti su kito pasiūlymu. Bendra pastoracija, bendras darbas dėl Evangelijos neįmanomas, jei kiekvienas norės daryti tik savaip. Todėl viena iš kunigui būtinų žmogiškų savybių – atsisakyti pozicijos „arba bus taip, kaip aš noriu, arba nebus niekaip“ – ir mokytis atpažinti, kad ir per kitų žmonių įžvalgą Dievas rodo mums savo kelius.

Noriu paminėti dar vieną savybę, kuri mano nuomone labai svarbi kunigui. Kai kalbėjau apie tvirtumą pasirinkimuose, turėjau galvoje svarbiausius gyvenimo pasirinkimus, kurie padaryti sąmoningai ir Dievo žodžio šviesoje. Tokiuose pasirinkimuose tikrai reikia mokėti likti tvirtam ir ištikimam. Tačiau atsitinka, kad daugelyje smulkesnių dalykų kunigas – kaip ir kiekvienas žmogus – gali pasirinkti neteisingai, suklysti. Štai čia reikalinga dar viena savybė – mokėti atpažinti ir pripažinti savo klaidą ir taisyti. Kunigas turi mokėti nuolat Dievo žodžio, Bažnyčios Mokymo ir žmonių, ypač kitų brolių kunigų, pastabų šviesoje peržvelgti savo gyvenimą. Popiežius, cituodamas Sinodo Tėvus, savo apaštališkajame paraginiame tai vadina sąžinės ugdymu: „Žmogiškoji kunigo branda <...> ypač turi aprėpti jo sąžinės ugdymą. Kad galėtų ištikimai vykdyti savo įsipareigojimus Dievui ir Bažnyčiai ir išmintingai vadovauti tikinčiųjų sąžinėms, kandidatas turi įprasti klausytis Dievo balso, prabylančio jo širdies gelmėje, ir su meile tvirtai paklusti jo valiai“ (PDV 44). Manau, tai vienas sunkesnių dalykų bet kokiam žmogui, o ypač kunigui. Mat daugeliu atvejų turėdamas būti kitiems žmonėms autoritetas ir nurodyti jų klaidas, jis gali nebemokėti pripažinti savo klaidų arba jų paprasčiausiai nebepastebėti. Išties reikia didelės brandos neišpuikti ir nuolat prisiminti, kad nesame be nuodėmės, kad nesame visada absoliučiai teisūs.

Pamiršę šią tiesą, nebūtume pajėgūs ne tik normaliems žmogiškiems ir krikščioniškiems santykiams su kitais žmonėmis, bet ir su Dievu.

Pabaigoje noriu pasakyti dar vieną svarbų dalyką. Labai dažnai įsižiūrėję į aukštus žmogiškos brandos reikalavimus, kuriuos mums iškelia Evangelija ir Bažnyčios Mokymas, įpuolame į dvi klaidas. Pirmoji – imame vertinti kitus kunigus ar klierikus, kur jie tų reikalavimų neatitinka. Antroji – nusimename, kad mes patys jų neatitinkame, ir visiškai nusiviliame, kad negalime būti geri kunigai. Dėl pirmosios klaidos – turbūt visi suprantame, kad taip daryti nedera. Tai nereiškia, kad neturime matyti, ką mūsų brolis tikrai blogai daro, ir stengtis jam su meile tai pasakyti – broliškam pataisymui mus įpareigoja pats Dievo žodis. Tačiau gal sveika būtų vengti nuolat skaičiuoti kitų netobulumus – tai irgi būtų žmogiškos nebrandos ženklas. Daug brandžiau būtų atidžiai pažvelgti į save – tai jau aptarėme, kalbėdami apie sąžinės ugdymą. Tačiau čia galima antroji klaida – nusivilti, kad esame nepakankamai brandūs, kad tas pagrindas, ant kurio turėtų augti mūsų kunigystės rūmos, yra per menkas. Ir štai čia, manau, reikia prisiminti, kad savo žmogiškumą ugdome ne tik mes patys, bet pirmiausia Dievas. Jeigu tik būsime geros valios ir atviri, Jis savo malone išgydys daugelį žaizdų ir pataisys daugelį trūkumų, kuriuos mes kaip žmonės nešiojamės. Nors kai ką galbūt ir paliks – kaip apaštalui Pauliui spyglį kūne – tam, kad neišpuiktume. Tačiau jeigu jis mus – kaip kadaise Galilėjos žvejus ar muitininkus – iš tiesų išsirinko būti Jo Evangelijos skelbėjais, tai sugebės mumis pasinaudoti. Jo žodis juk nesugrįžta pas Jį bergždžias, bet įvykdo, ko Jis trokšta, ir atlieka, kam siųstas.

**Seminarijos rektorius
mons. Žydrūnas Vabuolas**

Pašaukimo istorija



Tiberiados bendruomenės br. Mišelio (Michel de Meulenaer) pašaukimo istorija

Šį kartą, brangūs „Teesie“ skaitytojai, pristatome jums pokalbį su br. Mišeliu. Jis yra Tiberiados vienuolyno brolis, jau priėmęs diakonato šventimus. Šiomet, kiekvieną pirmadienį, br. Mišelis atvyksta iš Baltriškių į seminariją, kad kartu su mumis dalyvautų bažnytinės teisės paskaitose. Mes, klierikai, jau spėjome su juo susipažinti, todėl norime ir jums pristatyti br. Mišelį.

1) Broli Mišeli, jūs reguliariai atvykstate į seminariją, kad dalyvautumėte kai kuriose paskaitose. Koks jūsų įspūdis susitikus mūsų bendruomenę?

Džiaugiuosi, kad galiu pirmą kartą turėti tokį kontaktą su seminarijos bendruomene. Jaučiuosi priimtas ir patiriu draugiškumą. Gražu matyti kaip seminarija auga, nors ir yra maža bendruomenė.

2) O iš kur jūs esate? Kur gimėte ir augote? Papasakokite apie savo šeimą ir vaikystę.

Aš esu kilęs iš Belgijos, tačiau turiu šaknų taip pat Italijoje. Gimiau mišrioj šeimoj – mano mama italė, o tėtis – belgas. Gimiau Belgijoje, bet augau Italijoje, tačiau, kai man buvo aštuoneri – grįžome į Belgiją dėl tėčio darbo. Esu gimęs ir augęs katalikiškoje šeimoje. Mūsų yra aštuoni vaikai – esu vyriausias iš jų. Iš tikrųjų, dažnai tai atmindamas dėkoju Dievui už tai, kad gimiau tikinčioje, skaitlingoje ir vieningoje šeimoje. Niekada nebuvo kilę minčių, jog tėvai galėtų išsiskirti ir pan.

Iš vaikystės prisimenu tėtį, kai jis sekmadieniais

skaitydavo Šventąjį Raštą. Mūsų šeimoje kiekvieną vakarą būdavo malda – po vakarienės visi susitikdavome svetainėje ir tiesiog penkias ar dešimt minučių pasimelsdavome. Būdamas mažas berniukas suvokiau, kad nors ir nesuprantu tos maldos, tačiau tai yra labai svarbus laikas mūsų šeimai, kad Dievas tokiu būdu mus suvienija dienos pabaigoje.

Na, o po to, kai jau buvau paauglys, tai namie tėvams sukeldavau nemažai sunkumų – buvau sunkus paauglys .

3) Broli Mišeli, jūs esate vienuolis? Kaip Dievas pašaukė jus tokiam keliui?

Aš įstojau į vienuolyną iš karto po dvyliktos klasės, kai man buvo aštuoniolika metų. Pirmas suvokimas apie tai, kad galėčiau save visiškai atiduoti Dievui, man kilo, kai buvau dešimties metų. Ėjau gatve ir tuo metu labai lijo (tai Belgija, lietaus šalis)



ir aš turėjau skėtį. Pamačiau ant šaligatvio, tiesiog ant žemės, gulintį vargšą žmogų, kuris net nesipriešina jį ištikusiai situacijai – jis tiesiog gulėjo ant žemės nė nekreipdamas dėmesio į smarkų lietų. Man buvo labai gaila jo. Jis tiesiog miegojo po lietum – matyt buvo išgėręs. Aš tuomet palikau savo skėtį ant jo galvos ir pamaniau, kad kai būsiu didelis, tai norėsiu savo gyvenimą atiduoti žmonėms – norėsiu gyventi dėl kitų, dėl vargšų.

Bet po to atėjo paauglystė, smarkus visko atmetimas – laikiau save netikinčiu ir visi mano draugai buvo netikintys. Bet, kai man buvo 14-15 metų, susitikau su mergina, kuri buvo tikinti ir mes kažkiek draugavom, o man keisčiausia buvo, kad ji tiki Dievu ir panašu, kad jai tai labai svarbu. Vieną kartą ji mane pakvietė į charizminį jaunimo susitikimą ir tai mane labai palietė, tiesiog šokiravo. Aš pagalvojau – kaip įmanoma, kad jaunas žmogus, normalus, šiuolaikinis tuo pačiu vaikščiotų į Bažnyčią, į tokius susirinkimus? Atrodė, kad čia yra daug džiaugsmo, žmonės yra savimi, jie nevaizina, kaip pavyzdžiui, buvo mano privačioje mokykloje, kur aš mokiausi su turtingais vaikais, kur visi vaidino ir buvo didelė konkurencija. O čia mane priima tokį, koks aš esu, ir bendrauja su manimi – man tai buvo nauja patirtis. Pradėjau ten lankytis ir maždaug metus kiekvieną savaitę meldavausi su jais, nors tai dariau labiau ne dėl maldos, o dėl kompanijos. Bet po truputį Viešpats vis labiau kalbino ir vieną kartą nusprendžiau dalyvauti piligriminiame žygyje po Belgiją, kuriame dalyvavo aštuoni šimtai jaunuolių. Tada pirmą kartą susidūriau su vienuoliu iš



Tiberiados bendruomenės. Keli broliai tada ėjo su jaunimu ir aš vieną jų užkalbinau. Jam buvo devyniolika metų ir aš jam, būdamas penkiolikos, sakiau, kad jis yra visiškai kvailas, nes neįmanoma, kad būdamas devyniolikos, būdamas toks jaunas,



jis galėtų apsispręsti dėl vienuolystės. Tuomet jis man viską paaiškino ir aš pajutau, kad šis žmogus iš tiesų yra laimingas ir, kad jis turi tai, ko aš neturiu, ko aš ieškau. Ir nors jis pasirinko kardinaliai kitokį kelią, nei kad aš įsivaizdavau laimės kelią, bet vis tiek mačiau, kad Dievas pripildė jo širdį laimės. Po piligrimystės grįžau namo ir pradėjau melstis savais žodžiais. Nieko iš tikrųjų neatsitiko, bet aš pajutau, kad Dievo mano viduje yra vis daugiau ir, kad man labai to reikia. Taip viskas ir prasidėjo...

Na, ir pamenu, kad vieną kartą, maždaug po poros metų, buvau bažnyčioje, adoracijoje ir



pajutau, kad manęs Dievas tiesiog klausia: „Ar tu nori tapti broliu tos bendruomenės su kuria susipažinai?“ Aš jau buvau įsitraukęs į brolių

veiklą – dalyvavau įvairiose stovyklose. Tą akimirką patyriau didelį džiaugsmą, bet tuo pačiu ir baimę, abejonę: *ar čia tikrai man? ar tikrai galėsiu išverti? ar tikrai visam gyvenimui?* Bet visgi jaučiau užtikrintumą, kad Viešpats bus šalia. Per kitas tris savaites aš daug meldžiausi, mąščiau, kalbėjausi su kai kuriais žmonėmis ir apsisprendžiau.

Tuo metu aš pradėjau eiti į dvyliktą klasę ir nebekilo jokių abejonių. Tėvams dėl mano apsisprendimo buvo šiek tiek sunku – mano tėtis labai priešinosi, bet visgi išdrįsau stoti į Tiberiados bendruomenę ir dabar jau yra penkiolika metų kaip esu vienuolis. Labai džiaugiuosi dėl to! Įstojus, broliai mane siuntė į Paryžių studijuoti filosofijos ir teologijos. Tas studijas baigiau prieš penketą metų.

4) Ką jums reiškia pašaukimas vienuolystei?

Kaip tik užvakar svarsčiau, kad vienuolio kelias yra Kristaus sekimas, buvimas šalia Jo. Vienas Belgijos kardinolas sako, kad tai buvimas taip arti Jėzaus, jog esi tarsi Jo asmens sargybinis. Bet visgi



atėjo tokia mintis, kad vienuolis yra tasai, kuris bando atsikratyti viso, kas yra dirbtina, paviršutiniška, kad siektų gyvenimo, tikėjimo, Dievo esmės. Vienuolyje turi būti matomas toks radikalumas. Aš pats nesu dar pasiekęs tokio radikalaus sekimo Kristumi, bet aš, ir kiekvienas vienuolis, turime tą tikslą – tapti nauju Kristumi, supanašėti su Juo, būti Jo paveikslu žmonėms. Čia tinka apaštalo Pauliaus žodžiai: *gyvenu nebe aš, o gyvena manyje Kristus*. Manau, kad tai yra šventumo idealas visiems, tačiau vienuolis imasi ypatingų priemonių, kad to pasiektų.

5) O kaip galėtumėte pristatyti kongregaciją, kuriai priklausote? Ką jūs veikiate?

Mūsų bendruomenė vadinasi *Tiberiados bendruomenė*. Ji buvo įkurta Belgijoje prieš keturiasdešimt metų ir br. Morkus yra mūsų įkūrėjas. Jisai pradėjo gyventi atsiskyrėlio gyvenimą viename Belgijos miškelyje, tuomet prisijungė keletas brolių ir buvo įkurta vienuolija. Mes gyvename

